

Hom no pot dir que el Dr. Backer exageri els horrors de les guerres modernes, puix les mateixes terribles descripcions es fan en l'obra en la què ens referim. Es, doncs, un esforç ben lloable el que hom fa als convenis i tractats internacionals per tal d'abolir els aeroplans i els gasos asfixiants com a mitjà d'atac als combatents: en opinió, però, de grans estadistes, aquests tractats i convenis no serviran de res en arribar el cas d'una nova guerra mundial, si ja des d'ara no s'assoleix impedir la producció i maneig dels esmentats elements destructors. Per això el Dr. Politis diu: «La veritadera i eficaç política de la pau haurà de cenyir-se a prevenir la guerra, més bé que suavitzar-la si arriba a esclatar.»

Més no essent opinió comuna entre els homes d'Estat el que es pugui impedir totalment la guerra, ni la preparació del material bèl·lic fins al punt de fer-la impossible, és cosa molt aventurada assenyalar el terme a on poden arribar les futures lluites internacionals. I nosaltres hi afegirem pel nostre compte, que atès el continuat progrés de les ciències físico-químiques, els meravellosos avenços de l'electrotècnica que es palesen en les manifestacions cada dia més sorprenents de l'electricitat i la tècnica militar, introduïda en les escoles politècniques i acadèmies militars, és difícil talment prejutjar els caràcters greus que pot presentar una nova guerra mundial. Mentrestant no dominin els principis cristians els pobles i llurs governants i aqueix exagerat nacionalisme no es sotmeti davant els benèfics influxos de la caritat cristiana, els individus, els partits, les nacions en lluita continuaran esguardant-se como a feres encarnissades que es disputen una presa: un pam més de terra, una caduca sobirania terrestre, marítima o aèria, o un dret miserable de tributació que un altre de més fort podrà el dia següent arrebastar-los.

Hom treballa molt avui dia, estudia molt i cerca dalerosament per tal d'arribar a aqueixa pau tant desitjada: però debades: no se la trobarà pas perquè no se la cerca on és: hom la cerca fora de Déu i fora Déu no més hi ha la negació i mesquinesa i egoïsme de l'home i en Déu hi ha l'amor, perquè Déu es amor: i l'amor és el millor aglutinant dels pobles i la més sòlida base de la pacificació dels esperits.

Hem de confessar doncs que anem darrera d'un ideal impossible d'assolir, d'una quimera; correm vers un oasi de felicitat que l'espegisme de folls entusiasmes dibuixa en l'esdevenidor incert de la nostra actual societat. Debades treballarem, tornem a insistir-hi, mentre que els medis no siguin proporcionats al fi: mentres cadascú no digui sincerament al seu proïsme: «tu i jo som germans i la mateixa sang redemptora de Crist corre per les nostres venes. Estimen-nos doncs com a germans amb aquella pau i concòrdia que avui tants d'altres cerquen per viaranys que en lloc d'orientar-los, els extraïen i porten a la timbera d'un abisme.»

A. Sandy-Nadalet.

“Diario independiente”

Malauradament, són molts—encara que cada dia disminueixen—els catalans que els sentireu sovint llençar diatribes contra els «inventors» de la gramàtica catalana, car els posen en un compromís cada vegada que una necessitat imperiosa els obliga a emprar, per a escriure, l'idioma català

Veureu que quan han de posar guionets i apòstrofs, ja els hi roda el cap, i, amb un gens dissimulat malhumor, fulminen anatemes contra el nostre idioma: és clar, és tan radiastre d'enrabesat el terrible català que ara s'escriu.

Afineu, però, l'atenció i fixeu-vos quins periòdics llegeixen aquesta mena de gent, i quines són les seves aficions.

Acostumen a ésser els que s'empassen, àvidament, les «notas de sociedad» del «Diario independiente». Els mateixos que, en temps de la passada monarquia, estaven minuciosament assabentats de tots els passos de l'ex-rei, dels banquets i festes a què havia assistit, se sabien de memòria els noms i cognoms dels seus acompanyants i llegien, abm un cofoi posat de circumstàncies, tots els nomenaments militars. Actualment, són capaços de excomunicar-vos del món de les persones normals, si us permeteu posar en dubte el seu republicanisme i fins i tot, el seu ultra-nacionalisme.

Són aquells que si hom pogués escutar-los'hi el pensament, mentre fan un simple càlcul aritmètic, encara oïriem com mentalment diuen; «dos por cuatro ocho».

Els us donaran raó de tots els astres i estrelles del cinema i us explicaran, amb tota mena de detalls, si a tal o a qual altre actor li agrada la xocolata desfeta o bé el mareja prendre un bany.

En fi són els incondicionals lectors del «Diario independiente» i del «Periódico ilustrado», que estan empatats d'aquella literatura tan eixuta d'espiritualitat, del periòdic, que un temps publicava, amb dedicatòries elogioses els retrats dels dictadors, i avui insereix unes fotografies d'alguns convents o temples incendiats pels revolucionaris, sense una paraula de censura. Una cosa així: «estado en que quedó el templo, después de ser destruido», com si es tractés d'una vulgar anècdota.

Què n'hi ha de feina a fer, Catalunya endins!

J. M.ª RIBERA.

Bergà, i març de 1932.

Si voleu defensar els vostres interessos, subscriuiu-vos a ACCIÓ POPULAR.